

Zárukou efektivního fungování Evropských společenství je důsledný výkon povinností, které pro členské státy vyplývají z ustanovení komunitárního práva. Nedůslednost v tomto směru je nežádoucí. K donucení státu k dodržování pravidel komunitárního práva obsahuje Smlouva o ES v člancích 226 – 228 zvláštní druh řízení, které je označováno jako řízení pro porušení Smlouvy o ES (infringement procedure). Tento druh řízení je obecným řízením v případech porušení ze strany členského státu (general enforcement procedure). Tento postup, ač považován některými autory za neefektivní nebo nezajímavý ve srovnání s řízením o předběžné otázce,¹ si získává postupně mezi členskými státy potřebnou míru respektu. Příčinou těchto proměn je zejména postupné upravování procesních postupů ve prospěch zefektivnění celého řízení. Ve své práci jsem si stanovila dva základní cíle. Hlavní a vedlejší. Hlavním cílem je komplexní rozbor předmětného řízení, popis jednotlivých fází řízení a jejich význam. Vedlejším cílem je pak vyhodnocení efektivity tohoto řízení ve světle vývoje posledních let. Tato práce se zároveň snaží poukázat na některé nové možnosti, které se formují díky progresivní činnosti Soudního dvora např. v otázce kumulace sankčních prostředků v případě C 304/02 Komise v. Francie a také ve vytvoření doktríny tzv. *celkového a trvalého* porušení poprvé definované v případě C 494/01 Komise v. Irsko. Další možný vývoj představují i nová znění článků podle Smlouvy o Ústavě pro Evropu, bez ohledu na skutečnost, jaký bude další osud této smlouvy.